

Posmrtný život – aké boli o ňom predstavy pred príchodom Ježiša Krista? II.

Stanislav Trebatický

9. novembra 2019 ✝ Cirkev ✝ Nebo, očistec, peklo

Aztékovia

Posmrtný život Aztékov pripomína vyslobodenie z pozemského pekla. Satanskému a beštiálnemu náboženstvu Aztékov, ktorí obetovali svojim „bohom“ státisíce ľudských obetí, pretože podľa ich mytológie „bohovia“ potrebujú prijímať energiu obetovaných, nakoniec niektorí ľudia uniknú. Pripočítajme k tomu ludožrúctvo a sexuálnu zvrhlosť a máme obraz pozemského pekla ako z hororu. Z pochmúrneho, pesimistického pozemského života, sa nakoniec dostanú niektorí do raja. Od spôsobu, akým človek zomrel záviselo, či bude pri tom prechádzať niekoľkými peklami alebo sa dostane priamo do neba. Do neba sa mohli dostať len padlí vojaci, ženy zomrelé pri pôrode, deti a príznačne – obetovaní ľudia. Ostatných čakalo putovanie niekoľkými peklami, ktoré bolo popretkávané rôznymi pascami a nástrahami. Na putovaní duše sa podieľali svojimi darmi aj príbuzní. Aby mŕtvemu nebolo zima, tak jeho telo spálili aj s odevom. Každopádne, vízia to bola relatívne lákavejšia ako pozemský život v aztéckej ríši.

Foto: rituálna antropofágia u Aztékov, zdroj: commons.wikimedia.org

Gréci

Starovekí Gréci považovali ľudskú dušu za nesmrteľnú. Boli nehmotné a v podsvetí prebývali bez účelu a zmyslu. Nemajú žiadnu silu a nemôžu ovplyvňovať život na zemi. Ich existencia pripomína tiene pozemského života. Duše tiež nemali žiaden dôvtip ani vnímanie pozemských vecí, netušili, čo sa okolo nich deje a ani čo sa deje na zemi. Pozemské sociálne rozdiely nemali v podsvetí žiadne miesto a pozemský život neprinášal v podsvetí žiaden prospech.

Vo chvíli smrti duša tuhne, či zamŕza do trvalej podoby, je taká, aká bola v minúte smrti. Duše nemenia svoj vzhľad ani charakter, sú presne také, aké zomreli. Mŕtvi v boji sú večne postriekaní krvou. Voči pozemskému svetu sú nevrlí a podráždení, ale nie zlomyseľní. Neradi boli vyrušovaní na hroboch, a preto sa im prinášali tekuté dary. Komunikovali práve pri obdarovaní. Odysseus musel ponúknuť svoju krv mŕtvym, aby sa s nimi

mohol rozprávať.

Čas im plynul v triviálnych zábavách: hra v kocky a karty, alebo aj iné hry. Do hrobu sa vkladali šaty a iné potreby, aby ich v záhrobí využili. Duše mali podobu akéhosi priesvitného tela a zostávala im aj podoba tváre.

Foto: Cerberos – strážca podsvetia u starých Grékov, zdroj: commons.wikimedia.org

Kelti

Viera v nesmrteľnosť duše predstavovala pre Keltov základný pilier náboženstva. Verili v reinkarnáciu podobne ako mnohé iné indoeurópske etniká. Mŕtvi po smrti odchádzali na určitý čas do podsvetia a vracali sa späť v novom tele. Veci z hrobu slúžili mŕtvemu v podsvetí. Prikladali sa aj dlžobné úpisy a nevybavené veci, ktoré mal zosnulý riešiť po reinkarnácii. Rímsky vojvodca Ceasar predpokladal, že vieru v reinkarnáciu šíрили u Keltov druidi z dôvodu väčšej neohrozenosti v boji a ľahostajnosti k smrti.

So sídlom nesmrteľnej duše – hlavou, sa u Keltov spájal špecifický kult hlavy. Hlava predstavovala niečo tajomného, bola poskytovateľom tajomnej sily, ktorú si uchovávala aj po tom, ako bola oddelená od tela. Preto boli hlavy usekávané porazeným nepriateľom, aby dodávali silu víťazom. Kult bol prezentovaný aj monumentálnym zobrazením hláv.

Germáni

U severských Germánov bola predstava záhrobia veľmi deprimujúca. Všetci, okrem bojovníkov zabitých v boji a utopených, odchádzali po smrti do Helhaimu. Tam večne chodili po bahniskách a trasoviskách porastených trnám. Musia tiež prebrodiť rieku plnú ostrých úlomkov ľadu. Duše utopených odchádzali k bohyni Rán a padlí bojovníci odchádzali do Valhally, kde sa cvičili v boji a pripravovali na Ragnarok – koniec sveta, zánik bohov a poslednú bitku medzi silami zla a dobra. Veľmoži sa nechávali niekedy pochovávať so ženami, rodinou i bojovníkmi, asi, aby mali v posmrtnom živote rovnaké postavenie.

Foto: germánske Valkýry, zdroj: commons.wikimedia.org

Slovania

Ani naši predkovia sa príliš nelíšili od svojich indoeurópskych prapredkov, ktorí nás spájajú s Germánmi, Keltmi alebo Grékmi. Tiež verili v nesmrteľnosť duše. Duša po smrti zostávala na mieste, kde zomrelo telo a splynula s prírodou alebo vesmírom. U niektorých Slovanov odchádzala do podsvetia; ten sa volal Raj alebo Nav. O slovanskej mytológii sa dochovalo oveľa menej dokladov ako o keltskej alebo Germánskej, avšak môžeme predpokladať, že sa od nich príliš nelíšila, čo do podstaty. Niektorí vedci predpokladajú aj vieru v reinkarnáciu, čo sa zdá pravdepodobné vzhľadom na to, že u väčšiny indoeurópanov taká viera bola.

Záver

Na príkladoch, ktoré sme uviedli, môžeme pozorovať, že väčšinu národov v dejinách predstavovala viera v nesmrteľnosť duše konštantu. Aj keď kresťanská filozofia nepovažuje zhodu v myslení a praxi u všetkých ľudí za dostatočný dôkaz o existencii transcendentna a Boha, na to má svoje filozofické dôkazy, odporúča prihliadať k tomuto faktu ako k známke pravdepodobnosti, ktorá významne dopĺňa dôkazy Božej existencie.

Videli sme, že všetky etniká, aj tie najpoblúdenejšie si uchovali vieru v záhrobie, nesmrteľnú dušu či božstvá. Ľudia odmietajúci tieto veci boli vždy a u všetkých národov pohrdaní. Odmietanie náboženstva bolo vždy známkou zvrhlosti a primitivizmu. Je teda na mieste, aby sme sa snažili neklesnúť hlbšie, než tí najúbohejší z najúbohejších.

I. časť: <http://christianitas.sk/posmrtny-zivot-ake-boli-o-nom-predstavy-pred-prichodom-jezisa-krista-i/>

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/posmrtny-zivot-ake-boli-o-nom-predstavy-pred-prichodom-jezisa-krista-ii/>